

Arrest

nr. 105 902 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 februari 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 22 november 2010 diende verzoeker voor elk van zijn minderjarige kinderen, B.M., B.S., B.D. en B.E., een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in. Deze aanvragen werden ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht verzoeker bij schrijven van 13 maart 2012 om recente bewijzen aan te brengen inzake zijn actuele activiteiten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 augustus 2012 ten aanzien van verzoeker en zijn minderjarige kinderen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 24 september 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: [B.J.]

Nationaliteit: Slowakije

[...]

+ zijn minderjarige kinderen: [B.D.][...], [B.S.][...], [B.E.][...], [B.M.][...] en [B.A.][...]

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 22.02.2010 de E-kaart op basis van tewerkstelling. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 07.07.2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken immers ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Op 02.09.2011 werd betrokkene vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verschaffen aangaande zijn huidige situatie. Betrokkene heeft echter pas op 17.05.2012 kennis genomen van deze vraag om informatie. Hij legde nadien volgende documenten voor: een ocmw-atteest, een inschrijvingsbewijs van een interimkantoor, sollicitatiebewijzen, loonfiches en arbeidscontracten.

Betrokkene toont aan dat hij in het verleden tewerkgesteld is geweest. Wanneer we het ganse dossier bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene dit jaar slechts marginaal tewerkgesteld was. Betrokkene kan, volgens de VDAB, pas als werknemer beschouwd worden na 4 opeenvolgende weken tewerkstelling. Hij heeft slechts 10 dagen op[...]eenvolgend gewerkt. Betrokkene kan dus geen toepassing genieten van de uitzonderingsgrond tot intrekking opgenomen in art. 42bis§2, 3° (wet 15.12.1980) en kan dus niet meer als werknemer beschouwd worden. Hij dient heden dus gezien te worden als werkzoekende. Hij maakt echter aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aannemelijk een reële kans te maken om tewerkgesteld te worden (en te blijven). Hij toont wel aan ingeschreven te zijn in een interimkantoor en gesolliciteerd te hebben maar hij [...] is dit jaar enkel marginaal tewerkgesteld geweest. Betrokkene verblijf nu toch al sinds november 2009 in België. Indien betrokkene een reële kans zou maken op tewerkstelling, zou men dan toch redelijkerwijze mogen verwachten dat hij inmiddels een duurzame tewerkstelling zou moeten hebben. Betrokkene was over de ganse periode van zijn verblijf hier in België slechts een viertal maande[n], dus marginaal, tewerkgesteld geweest.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gezien al deze elementen in het dossier dient het recht op verblijf dan ook beëindigd te worden op basis van art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene voldoet immers niet meer aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40 §4 van diezelfde wet.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van zijn minderjarige kinderen, [B.D.][...], [B.S.][...], [B.E.][...], [B.M.][...] en [B.A.][...] die hem vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter

§1,1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun vader. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden (hierna: het koninklijk besluit van 8 januari 2012) . Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verschaft volgende toelichting:

"[...]

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

[...]

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde minist[er]iële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

De Raad van State heeft echter geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l' égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

[...]

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

Dat de bestreden beslissing van uitwijzing derhalve onwettig is.”

3.1.2. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d’état fédéraux et régionaux”, *Rev.b.dr.const.* 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 voorziet duidelijk dat mevrouw M. De Block wordt benoemd tot “*Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie*”. Uit dit benoemingsbesluit en de titel die haar wordt toegekend blijkt dat zij het regeringslid is dat onder meer bevoegd is voor Asiel en Migratie en het kan niet ter discussie worden gesteld dat “*de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de*

verwijdering van vreemdelingen” (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1.1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) onder het begrip Asiel en Migratie valt.

Verzoeker merkt terecht op dat in artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie onder andere ook de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen laat deze bepaling echter geenszins toe de bevoegdheid van voormelde staatssecretaris om beslissingen te nemen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in vraag te stellen. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van bepaalde artikelen uit het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Er wordt slechts geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris *“de voogdij”* heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. De Raad van State heeft hierdoor evenwel niet aangegeven dat voormelde staatssecretaris deze bevoegdheid niet zou hebben.

Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet en dat deze bepalingen voorzien dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door W. D., attaché bij de *“Dienst Vreemdelingenzaken”*. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 42bis, § 1, eerste zin en artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1°, 42bis, § 1, 42ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...]”

Artikel 40 §4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;...”

De verzoeker heeft op basis van tewerkstelling een verblijf van meer dan drie maanden verkregen.

In periodes van tijdelijke werkloosheid heeft de verzoeker de hoedanigheid van werkzoekende, zoals in de wet omschreven, aangezien hij telkens op een actieve manier werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld.

De verzoeker werd onder meer tewerk gesteld in de maanden mei, juni, juli en augustus 2011 (stuk 3).

In het jaar 2012 werd de verzoeker tevens op meerdere tijdstippen tewerkgesteld. Er kan verwezen worden naar onder meer volgende periodes van tewerkstelling: enkele dagen in mei 2012 (stuk 4), juni 2012 (stuk 5) en enkele dagen in september 2012 (stuk 6).

De verzoeker doet inspanningen om tewerkgesteld te worden en de dagen van tewerkstelling die hij gedurende de afgelopen maanden heeft gehad, tonen aan dat de verzoeker een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld.

[...]

Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40 §4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Indien een Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, KAN een einde worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Er dient opgemerkt te worden dat er slechts een mogelijkheid is om het verblijfsrecht te beëindigen, doch geen wettelijke verplichting.

Aangezien het krijgen van financiële steun van het O.C.M.W. niet automatisch leidt tot de beëindiging van het verblijfsrecht, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder te motiveren waarom het precies in casu wel over gaat tot beëindiging.

Bovendien dient aangetoond te worden dat de belasting voor het sociale bijstandstelsel onredelijk is.

Teneinde te oordelen omtrent de vraag of de belasting voor het sociale bijstandstelsel van de verzoeker al dan niet onredelijk is, dien[t] de persoonlijke situatie van de verzoeker in overweging genomen te worden.

De verzoeker heeft vijf minderjarige kinderen, de verzoeker dient de kinderen in hun onderhoud te voorzien. In de periodes van tijdelijke werkloosheid was de verzoeker genoodzaakt zich te wenden tot het O.C.M.W. teneinde hen te onderhouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de belasting voor het sociale bijstandstelsel onredelijk is, doch motiveert niet waarom. De Dienst Vreemdelingenzaken argumenteert slechts dat de verzoeker steun krijgt van het O.C.M.W., maar er gebeurt geen enkele afweging op het niveau van redelijkheid. Zoals reeds gesteld, financiële steun krijgen van het O.C.M.W. maakt immers niet automatisch een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel uit.

De persoonlijke situatie van de verzoeker dient in overweging genomen te worden en er dient omzichtig mee omgesprongen te worden. De verzoeker is immers een alleenstaande vader met vijf minderjarige kinderen.

In functie van het onderhoud van de kinderen was de verzoeker genoodzaakt financiële hulp te vragen.

De financiële steun die verstrekt werd aan de verzoeker was bovendien slechts tijdelijk.

[...]

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de vijf minderjarige kinderen, die hun vader hebben vervoegd, tevens worden uitgewezen.

Artikel 42ter §1, lid 3 Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het ver[blijf] houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het ver[blijf] van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat er geen sprake zou zijn van humanitaire elementen.

Uit dit argument blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw de persoonlijke situatie van de verzoeker en zijn vijf minderjarige kinderen genegeerd heeft.

De vijf minderjarige kinderen gaan alhier naar school en hebben hier sociale relaties. Kinderen hebben bovendien stabiliteit nodig. Hen wegtrekken uit hun huidige leefwereld, kan traumatiserende gevolgen hebben.

Minstens heeft de Dienst Vreemdelingenzaken in casu de formele motiveringsplicht geschonden door slechts op een stereotype wijze te stellen dat er geen humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42ter §1, 3e lid Vreemdelingenwet aanwezig zouden zijn, zonder de concrete elementen eigen aan het dossier te beoordelen.

[...]

Uit voorgaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening heeft gehouden met de persoonlijke gezinssituatie van de verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nochtans wordt de Dienst vreemdelingenzaken bij wet de verplichting opgelegd om met deze elementen rekening te houden.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering."

3.2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Tevens dient te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie, die als werknemer of zelfstandige tot een verblijf werd toegelaten, indien deze burger niet langer kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet was tewerkgesteld. Hij stelt dat hij evenwel als werkzoekende dient te worden beschouwd aangezien hij, telkens hij werkloos werd, werk zocht en af en toe voor een paar dagen werd tewerkgesteld. Hij weerlegt met zijn uiteenzetting evenwel de vaststellingen van verweerder niet dat hij sedert zijn binnenkomst in het Rijk in november 2009 slechts een viertal maanden werkte en dat hij in de periode januari-augustus 2012 zelfs maar gedurende een paar opeenvolgende dagen professioneel actief was. Verweerder kon op basis van deze vaststelling in redelijkheid besluiten dat er in het verleden slechts sprake was van een marginale tewerkstelling en dat niet blijkt dat verzoeker in de toekomst een reële kans maakt om als werknemer, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aan de slag te gaan. Hierbij moet worden geduïd dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat enkel *“reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken”* toelaat iemand als werknemer te beschouwen (HvJ 23 maart 1982, 53/81, D. M. Levin/staatssecretaris van Justitie, punt 17; zie ook HvJ 13 april 2000, C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26).

Verweerder heeft voorts onderzocht of verzoeker eventueel zijn verblijfsrecht kon behouden als persoon die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Hierbij moet worden geduïd dat het niet ter discussie staat dat verzoeker nooit het bewijs heeft geleverd dat hij, los van een economische activiteit in België, over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en het door verweerder neergelegde administratief dossier leert de Raad dat verzoeker gedurende verscheidene maanden een leefloon ontving vanwege het OCMW. Verweerder kon derhalve concluderen dat verzoeker ook niet voldeed aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat uit het feit dat hij tijdelijk gesteund werd door het OCMW niet kan worden afgeleid dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er dient evenwel te worden benadrukt dat uit artikel 42bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de loutere vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden volstaat om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Voor de *“in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen”* kan daarnaast het feit dat de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk evenzeer een reden vormen om het verblijfsrecht te beëindigen. In dit verband moet worden opgemerkt dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde burger van de Unie, daar hij niet beschikt over eigen bestaansmiddelen en maanden afhankelijk was van de hem door het OCMW toegekende steun. Het standpunt van verzoeker dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat hij een onredelijke belasting uitmaakt voor het sociale bijstandstelsel is derhalve gericht tegen een overtollige overweging en kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Daarenboven merkt de Raad op dat, aangezien verzoeker bijna permanent werkloos is en dus, zoals hij zelf aangeeft, op de ogenblikken dat hij werkloos is genoodzaakt is om een beroep te doen op het OCMW, het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat, overeenkomstig artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, geen einde kon worden gesteld aan zijn verblijf en dat van zijn minderjarige kinderen zonder rekening te houden met de duur van hun verblijf in het Rijk, hun leeftijd, hun gezins- en economische situatie, hun sociale en culturele integratie in het Rijk en hun bindingen in het land van herkomst moet allereerst worden opgemerkt dat voormelde bepaling slechts van toepassing is op vreemdelingen die als *“familieleden van een burger van de Unie”* tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten en deze wetsbepaling in casu dus niet van toepassing is op verzoeker zelf die op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht verwierf. Voorts moet worden gesteld dat huidig beroep door verzoeker enkel in eigen naam werd ingediend en hij derhalve niet nuttig kan verwijzen naar bepalingen die enkel toepasbaar zijn ten aanzien van zijn kinderen. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing bovendien duidelijk blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 42ter, § 1, derde lid van de

Vreemdelingenwet en dat verzoeker door aan te geven dat hij de zienswijze van verweerder niet deelt niet aantoonde dat voormelde bepaling werd miskend.

De uiteenzetting van verzoeker laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1°, 42bis, § 1 of 42ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.2.2.5. Verzoeker toont met zijn toelichting ook geen schending aan van enig ander niet nader omschreven algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK